

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové v právní věci:

žalobce: **P. P.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem,
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín III,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 15 A 98/2015-39, žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24. 6. 2015, č. j. „X“, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“)

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 5. 1. 2015, č. j. „X“. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se v žalobě rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když žalovaný jako odvolací správní orgán naprosto nerefletoval odvolací důvody žalobce a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky či některé důkazní prostředky upřednostnil jednostranně v jeho neprospěch. Předně žalobce uvedl, že správní orgán nerefletoval jeho vyjádření, že podané odvolání bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání. Žalobce podotkl, že v tomto mu dal za pravdu i žalovaný, když vrátil takto vadný spisový materiál správnímu orgánu I. stupně k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Podle žalobce je tedy zjevné, že se správní orgán I. stupně věcí dostatečně nezabýval a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu. Žalovanému pak žalobce vytýkal, že nerefletoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V souvislosti s tím pak poukázal na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobné řešení podle žalobce vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, ve kterých se uvedený krajský úřad jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.
3. Žalobce dále uvedl, že ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí i přes specifickou blokové řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce předložil kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série HG/2014, č. G 1498901, a blok série GF/2013, č. F

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

0832677, která jsou podle žalobce v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nezpůsobilá být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na přiložené rozhodnutí v blokovém řízení – blok série FC/2013, č. C 1404971, ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že v rámci blokového řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce.

4. Podle žalobce v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť jednoznačným porušením zákona je pouze překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že měla být porušena ustanovení § 18 odst. 3 nebo 4 nebo § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Pro případ porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nepovažuje žalobce za dostatečný popis přestupku „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj“, přičemž z vydaného rozhodnutí musí být patrné, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla, nikoli jako spolujezdec, protože takový přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce dále uvedl, že za rozhodně nedostatečný popis přestupku spočívající v porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak nemanipulovat s telefonním přístrojem považuje „telefonování za jízdy aj“, přičemž musí být rovněž z vydaného rozhodnutí zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy, jako řidič a že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free.
5. Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. 4 As 127/2014, žalobce uzavřel, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně, v řízení ve věci dosažení 12 bodů bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.
7. Žalovaný konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně poukazu na předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Dodal, že se s právním názorem tohoto úřadu neztotožnil, ale vycházel z judikátů Nejvyššího správního soudu. Žalovaný zdůraznil, že není pravdou, že správní orgán I. stupně nevyzval žalobce k doplnění podaného odvolání a že z tohoto důvodu byl spisový materiál vrácen správnímu orgánu I. stupně k doplnění. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 5 As 39/2010. V souvislosti s tím

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný zdůraznil, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když si vyžádal kopie pokutových bloků k oznámením o uložení pokut, na jejichž základě body do registru zaznamenal poté, kdy žalobce uplatnil námitku proti záznamu bodů, kterou zpochybnil opodstatněnost dosažení 12 bodů. Poukázal na to, že žalobce využil svého práva a ohledně rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17. 9. 2013, blok série FD/2013, č. D 0005175, a ze dne 8. 7. 2014, blok série FD/2013, č. D 1647549, podal podnět k přezkumnému řízení. V přezkumných řízeních nebylo shledáno, že by rozhodnutí byla vydána v rozporu s právními předpisy, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přezkumného řízení, případně zrušení nebo změnu rozhodnutí vydaných v blokovém řízení.

K tvrzení žalobce, jaké údaje by měly být patrné z rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti během projednání přestupku na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a s údaji zaznamenanými v pokutovém bloku. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, sp. zn. 7 As 94/2012, a uzavřel, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně, v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobcem v žalobním návrhu zmiňované bloky č. G 1498901, č. F 0832677 a č. C 1404971 mu nejsou známy a nebyly předmětem tohoto řízení.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Předně soud uvádí, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 15 A 98/2015-39. Tento rozsudek byl ovšem napaden žalovaným kasační stížností, o které bylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017-23, tak, že výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem byl zrušen a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, krajský soud navíc chybně interpretoval závěry z jím odkazovaného rozsudku ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 5 As 39/2010, který byl nadto vydán na základě značně odlišného skutkového pozadí oproti věci nyní posuzované. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že ze závěrů judikatury týkající se povahy a důkazní relevance oznámení o uložení blokové pokuty za přestupek ve vztahu k řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů se podává, že správní orgán je povinen na základě obsahu námitek řidiče i obsahu samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení posoudit, jestli lze při zápisu bodů do registru řidičů vycházet pouze z tohoto oznámení, či zda v řízení vyvstaly konkrétní pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, v důsledku čehož by bylo nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů. Krajský soud však posoudil rozhodnou otázku odlišně, nejprve totiž uzavřel, že pouhé oznámení o uložení blokové pokuty k provedení záznamu bodů do registru řidičů nepostačuje per se, a nezáleží ani na tom, že žalobce spáchání přestupků (jichž se skartace týká), za něž byly body připsány, konkrétně nezpochybnil. Následně však krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 5 As 39/2010, dospěl k odchylnému závěru, a sice že k provedení záznamu bodů do registru řidičů nepostačuje pouhé oznámení o uložení blokové pokuty (až) v případě, kdy dojde ke zpochybnění spáchání předmětných přestupků účastníkem. Z uvedeného je zřejmý rozpor v přístupu krajského soudu k otázce, zda lze principiálně bodový záznam založit jen na obsahu oznámení o spáchání přestupku. Na jedné straně krajský soud dovodil, že oznámení samo o sobě pro provedení záznamu nestačí, na straně druhé ale konstatoval, že z něj nelze vycházet jen tehdy, zpochybní-li účastník jeho obsah. Jelikož rozhodnutí žalovaného zrušil, vycházel právě ze žalobcem vznesených výhrad k existenci přestupků pojatých do tohoto záznamu. Sám však tato tvrzení označil za „obecná“ a „dále nepodložená“. K posouzení, zda oznámení o spáchání přestupku splňuje požadované náležitosti, aby mohlo být podkladem pro provedení záznamu, vůbec nepřistoupil. Již tato zjištění vedou nutně k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K chybné interpretaci závěrů shora zmíněného rozsudku ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 5 As 39/2010, Nejvyšší správní soud poznamenal, že z něj nelze dovozovat, že jakékoli zpochybnění obsahu oznámení o spáchání přestupku je automaticky důvodem pro doplnění dokazování nad rámec tohoto oznámení.
12. Na tomto místě soud podotýká, že je v řízení podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu v reflexi výše předestřené závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 10. 7. 2014, č. j. 45191/14/DOP/VVa, který byl žalobci doručen dne 15. 7. 2014, oznámil správní orgán I. stupně žalobci, že ke dni 8. 7. 2014 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Dne 21. 7. 2014 podal žalobce prostřednictvím zplnomocněného zástupce písemné námitky proti veškerým záznamům, zejména tomu, jímž bylo dosaženo 12 bodů s
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tím, že do 20 dnů od podání námítky předloží kopie podnětů k přezkumnému, popř. zkrácenému přezkumnému řízení, které podá příslušným orgánům. Městský úřad si následně vyžádal kopie pokutových bloků vydaných v přestupkových řízeních (dne 15. 5. 2008, 2. 6. 2008, 23. 6. 2008, 30. 4. 2009, 29. 3. 2011, 21. 11. 2011, 17. 9. 2013, 8. 7. 2014), které byly podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Přípisem ze dne 4. 8. 2014 dále vyzval žalobce, prostřednictvím zástupce, k podání zprávy a k případnému doplnění spisového materiálu o výsledky přezkumných řízení. Podáním ze dne 5. 9. 2014 požádal zástupce žalobce o přerušení řízení na dobu 100 dnů pro řešení předběžných otázek s tím, že žalobce se uvedených jednání nedopustil, protože byl v danou dobu na jiném místě. Dále zástupce žalobce doložil, že byly podány podněty k přezkumnému řízení ve věci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17. 9. 2013 a ze dne 8. 7. 2014. Správní orgán I. stupně si z vlastní iniciativy pro účely řízení o námitkách u příslušných policejních orgánů vyžádal zprávy, zda žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal podněty k přezkumnému řízení (jedná se o přestupky ze dne 15. 5. 2008, 2. 6. 2008, 23. 6. 2008, 30. 4. 2009, 28. 5. 2010, 27. 8. 2010, 29. 3. 2011 a 21. 11. 2011). Přípisem ze dne 6. 10. 2014 pak opětovně vyzval žalobce, aby se písemně vyjádřil, případně doplnil spisový materiál, a sdělil, jak bylo rozhodnuto v přezkumných řízeních, aby mohlo být v řízení o námitkách pokračováno. Pro podání písemné zprávy a případné doplnění spisového materiálu stanovil lhůtu 5 pracovních dnů od doručení výzvy. Zástupce žalobce dne 15. 10. 2014 zopakoval žádost o přerušení řízení. Řízení bylo přerušeno usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 23. 10. 2014 do doby odstranění všech pochybností o oprávněnosti uložení sankce za spáchané přestupky.

15. Podnět k přezkumnému řízení, resp. ke zkrácenému přezkumnému řízení byl podán ve věci uložení pokuty v blokovém řízení blokem ze dne 17. 9. 2013, série FD/2013, č. D 0005175, a ze dne 8. 7. 2014, série FD/2013, č. D 1647549. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor služby pořádkové policie, přípisem ze dne 18. 9. 2014, č. j. KRPA-3586478-2/ČJ-2004-0000PZ, k pokutě uložené v blokovém řízení ze dne 17. 9. 2013, správnímu orgánu I. stupně sdělila, že napadené rozhodnutí je ze zákona pravomocné. Usnesení o zahájení přezkumného řízení lze ve smyslu ustanovení § 96 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vydat nejpozději do 1 roku od právní moci napadeného rozhodnutí a po uplynutí této lhůty právo na přezkum rozhodnutí zaniká. Pokud jde o podnět k přezkumnému řízení ve věci pokuty uložené v blokovém řízení ze dne 8. 7. 2014, vedený u Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, pod č. j. KRPU-202818-7/ČJ-2014-0400DP-10, policejní orgán správnímu orgánu I. stupně sdělil, že provedeným šetřením nebyl shledán důvod pro postup dle ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu s tím, že citované rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, nebyla zjištěna formální ani faktická pochybení či vady rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Zástupce žalobce sdělení o výsledcích těchto řízení nepředložil.
16. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 5. 12. 2014 vyrozuměl zástupce žalobce o pokračování ve správním řízení a umožnil mu seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Zástupce žalobce dne 18. 12. 2014 opětovně požádal o přerušení řízení ve vztahu k blokové pokutě ze dne 8. 7. 2014. Této žádosti již nebylo vyhověno a správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 5. 1. 2015, sp. zn. 46954/14/DOP/VVa, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

346/15/DOP/VVa, podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 8. 7. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 1. 2015 blanketní odvolání, v němž přislíbil doplnění odvolání o konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí do deseti pracovních dnů. Správní orgán I. stupně žalobce přípisem ze dne 3. 3. 2015 vyzval k odstranění nedostatků odvolání. Žalobce dne 12. 3. 2015 odvolání doplnil. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

17. Z historie bodového hodnocení je patrné, že ke dni 2. 9. 2007 činil stav bodového hodnocení žalobce 0 bodů poté, kdy byl proveden ve smyslu ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu odpočet bodů. V následujícím období se žalobce dopustil dne 15. 5. 2008 a dne 2. 6. 2008 přestupků, kdy mu bylo připsáno po jednom bodu, dne 23. 6. 2008 a dne 30. 4. 2009 přestupků, kdy mu bylo připsáno po dvou bodech, dne 1. 5. 2010 byl proveden odpočet čtyř bodů podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále se žalobce dopustil přestupků dne 8. 9. 2010, dne 29. 3. 2011 a dne 21. 11. 2011, kdy mu byly připsány pokaždé dva body, a dne 8. 12. 2010 spáchal přestupek, kdy mu byly připočteny tři body, dne 22. 11. 2012 byl proveden podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu odpočet čtyř bodů. Konečně dne 17. 9. 2013 spáchal žalobce přestupek, za který mu byly připsány dva body a dne 8. 7. 2014 přestupek, za který mu byly zaznamenány tři body, a dosáhl tak zákonem stanoveného dvanáctibodového limitu (srov. ustanovení § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu).
18. Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byly shora uvedené pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku, a dva příkazy Městského úřadu Lovosice ze dne 5. 8. 2010, č. j. 52962/2010, a ze dne 15. 11. 2010, č. j. 71220/2010.
19. Příkazem Městského úřadu Lovosice ze dne 5. 8. 2010, č. j. 58237/2010, v právní moci dne 8. 9. 2010, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 28. 5. 2010 v 8:59 hod v obci Lovosice, v ulici Terezínská u křižovatky s ulicí Obchodní, ve směru do centra, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, mu byla jako řidiči motorového vozidla zn. Fiat Stilo 1.6 I-E, registrační značky „X“, naměřena rychlost 61 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“). Za popsané protiprávní jednání byl sankcionován pokutou ve výši 2 000 Kč. Příkazem Městského úřadu Lovosice ze dne 15. 11. 2010, č. j. 71220/2010, který nabyl právní moci dne 8. 12. 2010, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 27. 8. 2010 v 23:40 hod v obci Lovosice, v ulici Terezínská, u křižovatky s ulicí Obchodní, ve směru do centra, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, mu byla jako řidiči motorového vozidla Fiat Stilo 1.6 I-E, registrační značky „X“, naměřena rychlost 73 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích. Za spáchání popsaného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Na tomto místě soud poznamenává,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že žalobce v předmětné žalobě brojí pouze vůči osmi pokutovým blokům, a proto se rozhodnutími vydanými ve správním řízení blíže nezabýval.

20. Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie České republiky, Okresního ředitelství v Ústí nad Labem, dopravního inspektorátu, ze dne 22. 5. 2008, č. j. ORUL-2-1477/ČJ-2008-07, plyne, že dne 15. 5. 2008 ve 13:00 hod v obci Sebusín na místní komunikaci žalobce jako řidič motorového vozidla tovární značky Fiat Stilo 1.6I-E, registrační značky „X“, nerespektoval dopravní značení, porušil příkaz dopravní značky B1, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Za uvedené jednání mu byla dne 15. 5. 2008 uložena bloková pokuta na místě nezaplacená ve výši 100 Kč, série bloku JI/2006, č. I 2819762, a dne 26. 5. 2008 mu byl do bodového hodnocení zapsán 1 bod.
21. Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení Policie České republiky, Okresního ředitelství v Ústí nad Labem, dopravního inspektorátu, ze dne 10. 6. 2008, č. j. ORUL-2-1758/ČJ-2008-07, vyplývá, že dne 2. 6. 2008 v 17:15 hod v ulici Vaníčková na místní komunikaci žalobce jako řidič motorového vozidla tovární značky Fiat Stilo 1.6I-E, registrační značky „X“, nerespektoval dopravní značení, porušil příkaz dopravní značky B2, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Za uvedené jednání mu byla dne 2. 6. 2008 uložena bloková pokuta na místě nezaplacená ve výši 200 Kč, série bloku JI/2006, č. I 2819909 – I 2819910, a dne 12. 6. 2008 mu byl do bodového hodnocení zapsán 1 bod.
22. Z vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, dopravního inspektorátu Ústí nad Labem, ze dne 25. 7. 2014 je patrné, že pokutový blok série JI/2006, č. I 2819762, a pokutové bloky série JI/2006, č. I 2819909 – I 2819910, byly po uplynutí zákonné lhůty skartovány.
23. Podkladem pro záznam do bodového hodnocení žalobce ve dvou právě uvedených případech byla oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení policejních orgánů, když pokutové bloky či jejich ověřené kopie v rámci řízení o námitkách nebyly městskému úřadu z objektivních důvodů předloženy.
24. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 23. 6. 2008, série OG/2007, č. G 0190867, na částku 1 000 Kč vyplynulo, že dne 23. 6. 2008 v 9:30 hodin v obci Ústí nad Labem, v ulici Litoměřická, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Fiat Stilo 1.6 I-E, registrační značky „X“, naměřena rychlost 62 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích, popsáno slovy: „*překročení rychlosti 50/62*“.
25. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 30. 4. 2009, série NA/2007, č. A 1645084, na částku 1 000 Kč je zřejmé, že dne 30. 4. 2009 v 8:42 hodin na dálnici D1, na 103 km ve směru Brno, kde byla stanovena maximální rychlost 130 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Ford Fiesta 1.2, registrační značky „X“, naměřena rychlost 155 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h, a tím porušil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích, popsáného v pokutovém bloku následovně: „R 130/155“.

26. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 29. 3. 2011, série AP/2009, č. 04031850, na částku 1 000 Kč vyplynulo, že dne 29. 3. 2011 ve 14:00 hodin v obci Doksany, u č. p. 7, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Fiat Stilo 1.6 I-E, registrační značky „X“, naměřena rychlost 69 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích, popsáného v pokutovém bloku následovně: „*rychlost v obci 50/72/69 km*“.
27. Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 21. 11. 2011, série SH 2008, č. H 0521392, na částku 1 000 Kč vyplynulo, že uvedeného dne v 10:10 hodin v obci Roudnice nad Labem, v ulici Chvalínská, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Ford Tranzit, registrační značky „X“, naměřena rychlost 63 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsáného slovy: „*Překročení povolené rychlosti, naměřená rychlost 66km/h*“.
28. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 17. 9. 2013, série FD/2013, č. D 0005175, na částku 300 Kč je zřejmé, že dne 17. 9. 2013 v 15:40 hodin v Praze 9, v ulici Českomoravská, u č. or. 23, žalobce jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia Combi, registrační značky „X“, za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, a tím porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona, zachyceného v pokutovém bloku takto: „*DRŽENÍ MOBILU PŘI ŘÍZENÍ*“.
29. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 8. 7. 2014, série FD/2013, č. D 1647549, na částku 300 Kč vyplynulo, že dne 8. 7. 2014 v 08:20 hodin v Litoměřicích, v ulici Dlouhá u integrované střední školy, žalobce jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia Combi, registrační značky „X“, za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona, a zároveň nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125 odst. 1 písm. k) téhož zákona, což bylo v pokutovém bloku popsáno slovy: „*ŘIDIČ NEBYL ZA JÍZDY PŘIPOUTÁN BEZP. PÁSEM, TELEFONOVAL*“.
30. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze kterého je podle něj zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, a to včetně námitky poukazující na zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se s právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, vyjádřeným v žalobcem prezentovaném rozhodnutí, neztotožnil. K odvolací námitce pak ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, sp. zn. 7 As 94/2012 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uvedená jsou dostupná na www.nssoud.cz), konstatoval, že při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li konkrétní jednání konkrétní osoby v bloku popsáno natolik určitě, že nebude zaměnitelné s jiným, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích či zákona o silničním provozu, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu naprosto jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložené rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí v tomto ohledu není nepřezkoumatelné.

31. K námitce žalobce, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť správní orgán nerefletoval na vyjádření obsažené v odvolání, že bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání, soud uvádí, že tato námitka není důvodná. Žalobce si zmiňovanou lhůtu sám stanovil a následně nedodržel. Městský úřad v odvolání zmíněnou lhůtu respektoval a po jejím marném uplynutí spis nepředložil k rozhodnutí žalovanému, ale přípisem ze dne 3. 3. 2015 vyzval žalobce k doplnění předepsaných náležitostí odvolání a současně k odstranění nedostatků odvolání stanovil lhůtu pět pracovních dnů od doručení výzvy. V této lhůtě žalobce své odvolání doplnil. Soud konstatuje, že nedošlo k jednání popsanému v žalobě, které by žalobce zkracovalo na jeho právech a porušilo právo na spravedlivý proces.
32. Na tomto místě soud podotýká, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 6 As 114/2014, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích nebo podle zákona o silničním provozu, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 5 As 118/2011).

33. Z charakteru řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 96/2008, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku sice z jeho strany došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.
34. V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle ustanovení § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 5 As 118/2011).
35. Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a se správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. 6 As 67/2013).

36. Soud připomíná, že se žalobce v průběhu řízení o námitkách pokusil ohledně rozhodnutí v blokovém řízení o jeho změnu či odstranění, když podal dva podněty k zahájení přezkumného řízení, jak uvedeno již shora. Městský úřad na žádost žalobce řízení o námitkách přerušil a vyčkal, jak příslušné správní orgány s podanými podněty naloží. Přezkumné řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17. 9. 2013 nebylo pro uplynutí lhůty ve smyslu ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu zahájeno a po provedeném přezkumném řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 8. 7. 2014 nebyl pro postup dle ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu shledán důvod. Ačkoli zástupce žalobce dne 21. 7. 2014 v písemné námitce uvedl, že námitky podává proti veškerým záznamům do bodového hodnocení řidiče, podal podnět k přezkumnému řízení toliko ohledně nyní uvedených. K žádosti žalobce ze dne 18. 12. 2014 o opětovné přerušování řízení je pak nutné uvést, že tato žádost byla podána ve vztahu k rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 8. 7. 2014, přičemž ohledně tohoto rozhodnutí byl podnět k přezkumnému řízení žalobcem již podán, přezkumné řízení bylo vedeno u Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, pod č. j. KRPU-202818-7/ČJ-2014-0400DP-10, a provedeným šetřením nebyla zjištěna formální ani faktická pochybení či vady rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. V souvislosti s tím pak soud konstatuje, že se správní orgán I. stupně i žalovaný projednávanou věcí zabývali dostatečně a vzali v potaz veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy, které byly součástí spisového materiálu.
37. K žalobní námitce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného týmž nebo jiným správním orgánem. Žalovaný své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

38. Ve vztahu k další žalobní námitce, týkající se nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů, pokud jde o místo spáchání přestupku a čitelnost údajů v pokutovém bloku, soud směrem k žalobci poznamenává, že se jedná toliko o obecná tvrzení, u nichž žalobce nijak nespecifikoval, jak se konkrétně měla projevit v projednávané věci a zasáhnout do jeho práv či povinností, tedy zda v tomto kontextu správním orgánům vytýká, že se dopustily určitých konkrétních pochybení.
39. Soud upozorňuje žalobce na skutečnost, že judikatura správních soudů formulovala poměrně přísné požadavky na to, jak mají vypadat žalobní body, aby se jimi soud mohl věcně zabývat. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že: *„[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. 2 Azs 92/2005, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 4 As 3/2008).
40. V projednávané věci byly žalobci zaznamenány body za přestupky vyřízené v blokovém řízení spáchané ve dnech 15. 5. 2008, 2. 6. 2008, 23. 6. 2008, 30. 4. 2009, 29. 3. 2011, 21. 11. 2011, 17. 9. 2013 a 8. 7. 2014. Soud prostudoval příslušné pokutové bloky, které byly předloženy, (tj. s výjimkou bloků ze dne 15. 5. 2008 a ze dne 2. 6. 2008) a shledal, že je v nich vždy uveden stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován.
41. V případě přestupků ze dne 17. 9. 2013 a 8. 7. 2014 se žalobce dopustil přestupkového jednání spočívajícího v porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, které bylo kvalifikováno dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, když při řízení motorového vozidla dne 17. 9. 2013 a 8. 7. 2014 držel v ruce telefonní přístroj či telefonoval, přičemž dne 8. 7. 2014 navíc nebyl připoután bezpečnostním pásem, takže svým jednáním zároveň porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, což bylo kvalifikováno dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Pro účely záznamu bodů v registru řidičů je rozhodující to, že z obsahu příslušných pokutových bloků, pokud jde o slovní popis přestupkového jednání a jeho právní kvalifikaci, jednoznačně vyplývá, jakého jednání se žalobce dopustil. Z předložených pokutových bloků, vztahujících se ke shora popsáným přestupkům, jsou tyto skutečnosti nepochybné a žalobci byly za tyto přestupky body zaznamenány zcela oprávněně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

42. Na pokutových blocích ze dne 23. 6. 2008, 30. 4. 2009, 29. 3. 2011 a 21. 11. 2011 bylo vypsáno jméno obce, její části, popř. konkretizováno místo mimo obec, údaje o povolené a naměřené rychlosti, datum a čas měření, identifikační údaje osobního automobilu, jakož i generálie přestupce. Je běžnou praxí správních orgánů uvádět tři číselné údaje ve spojení se slovem rychlost, z nichž první představuje nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě, druhý naměřenou rychlost vozidla a třetí naměřenou rychlost vozidla upravenou o možnou odchylku měření. Pokutový blok ze dne 29. 3. 2011 obsahuje veškeré údaje potřebné k identifikaci jednání přestupce včetně právní kvalifikace dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích. Pokud jde o pokutové bloky ze dne 23. 6. 2008, 30. 4. 2009 a 21. 11. 2011, soud nepřehlédl, že policejní orgán nedodržel shora nastíněné pořadí číselných údajů, když výslovně uvedl pouze údaj o naměřené rychlosti, popř. pouze dva číselné údaje, nicméně z logiky věci je zcela evidentní, že tyto představují nejvyšší dovolenou rychlost a rychlost, která byla vozidlu naměřena, popř. pouze výslovně naměřenou rychlost bez přihlédnutí k možné odchylce.
43. Vzhledem k tomu, že zmíněné jednání bylo kvalifikováno dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích (skutek ze dne 23. 6. 2008 a 30. 4. 2009) a dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) odst. 4 zákona o silničním provozu (skutek ze dne 21. 11. 2011) a tato ustanovení hovoří výhradně o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h, nemá soud žádné pochybnosti o tom, za jaké přestupkové jednání byl žalobce pokutován, s ohledem na konkrétní označení míst spáchání těchto přestupků a údaje o naměřené rychlosti.
44. Soud shledal, že údaje zaznamenané v jednotlivých předložených pokutových blocích odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení, a v těchto případech žalobcem zmíněná hypotetická chyba lidského faktoru, ani zvláště správních orgánů v projednávané věci tedy nenastala.
45. K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud konstatuje, že s ohledem na platnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovaly vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona, a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. G1498901, č. F0832677 a č. C1404971), pak na okraj soud poznamenává, že v rámci posuzovaného správního řízení doložené pokutové bloky obsahují všechny žalobcem vyjmenované informace, tj. údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, popis přestupkového jednání, jeho kvalifikaci podle konkrétního ustanovení zákona a údaj o tom, jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena.
46. K námitce žalobce, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a musejí být vždy porovnávána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

či z vůle orgánu veřejné moci, soud konstatuje, že ani ve vztahu k přestupkům, jichž se měl žalobce dopustit dne 15. 5. 2008 a 2. 6. 2008, není tato námitka důvodná. Městský úřad si před vydáním svého rozhodnutí vyžádal pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku, jež byla podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Ohledně přestupků spáchaných dne 15. 5. 2008 a dne 2. 6. 2008 nebyly příslušné pokutové bloky předloženy, a základem pro rozhodnutí se tedy stalo zmiňované oznámení o spáchání přestupku.

47. Nicméně zdejší soud je ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán při přezkoumání napadeného rozhodnutí uplatněnými žalobními body. V žalobě žalobce v žalobním bodě týkajícím se přestupků spáchaných dne 15. 5. 2008 a 2. 6. 2008 namítal jejich nezákonnost pro nedostatečně popsany spáchaný skutek a pro nejednoznačně uvedenou právní kvalifikaci přestupku. I za předpokladu, že by tento žalobní bod navazoval na obecné tvrzení žalobce ve správním řízení, že se daných přestupků (viz námitky směřující souhrnně proti všem záznamům v evidenční kartě řidiče) nemohl dopustit, jelikož se nacházel na jiném, blíže neurčeném, místě, pak je nutno konstatovat, že toto tvrzení nijak nerozvedl, a to ani v žalobě. Na tomto místě soud konstatuje, že samotnou zákonnost rozhodnutí o přestupku v řízení o záznamu bodů přezkoumat nelze, jak ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, sp. zn. 2 As 109/2016. Pro předmětné řízení je podstatné, zda bylo o spáchání přestupku rozhodnuto a zda existuje podklad, z něhož přesvědčivě vyplývá dostatečná specifikace skutku, jeho právní kvalifikace a sankce.
48. Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 5. 2008, městský úřad i žalovaný vyvodili závěr, že žalobce dne 15. 5. 2008 ve 13:00 hod v obci Sebuzzín na místní komunikaci jako řidič motorového vozidla tovární značky Fiat Stilo 1.6I-E, registrační značky „X“, nerespektoval dopravní značení, porušil příkaz dopravní značky B1, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, za což mu do bodového hodnocení byl zapsán 1 bod.
49. Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 10. 6. 2008, městský úřad i žalovaný dospěli k závěru, že žalobce dne 2. 6. 2008 v 17:15 hod v ulici Vaničkova na místní komunikaci jako řidič motorového vozidla tovární značky Fiat Stilo 1.6I-E, registrační značky „X“, nerespektoval dopravní značení, porušil příkaz dopravní značky B2, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, za což mu byl do bodového hodnocení zapsán 1 bod.
50. Příslušné pokutové bloky, citované v obou oznámeních o spáchání přestupku, na základě kterých byla žalobci uložena pokuta dne 22. 5. 2008 ve výši 100 Kč (série JI/2006, č. I 2819762 na částku 100 Kč), a dne 2. 6. 2008 ve výši 200 Kč (série JI/2006, č. I 2819909 na částku 100 Kč a č. I 2819910 na částku 100 Kč), nebylo možné předložit z objektivních důvodů. Přesto, že žalobce ve svém podání ze dne 21. 7. 2014 uvedl, že podává námitky proti veškerým záznamům o přestupcích, především proti záznamu, jímž bylo dosaženo dvanácti bodů, v průběhu správního řízení v písemném vyjádření ze dne 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. 2014 prostřednictvím svého zmocněnce toliko obecně uvedl, že přestupky nespáchal a domnívá se, že ani spáchat nemohl, neboť byl toho času na jiném místě, aniž by své tvrzení více konkretizoval, natož, aby své tvrzení podepřel odpovídajícími důkazními návrhy, dospěl soud k závěru, že nepředložení předmětných bloků nezpůsobuje, že městský úřad nemohl na základě jiných podkladů řádně zhodnotit a provést záznam do registru řidičů, za předpokladu, že tyto podklady byly dostatečně způsobilé k provedení bodového záznamu. Oznámení o uložení pokuty v daném případě obsahovala popis skutku, jeho právní kvalifikaci a uloženou sankci, tj. obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok, a mohla tak být dostatečným podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.

51. Na podkladě historie záznamu o bodovém hodnocení řidiče a z jednotlivých záznamů soud připomíná, že stav bodového hodnocení žalobce činil k datu 2. 9. 2007 nula bodů. Protože v období od 15. 5. 2008 do 30. 4. 2009 spáchal další čtyři přestupky, za něž mu bylo připsáno celkem 6 bodů, (dne 1. 5. 2010 mu byly čtyři body odečteny), v období od 8. 9. 2010 do 8. 12. 2010 se dopustil dalších čtyř přestupků, za které mu bylo přičteno celkem 9 bodů, (dne 22. 11. 2012 mu byly čtyři body odečteny), a konečně od 17. 9. 2013 do 8. 7. 2014 mu bylo za další dva spáchané přestupky připsáno celkem 5 bodů, dovršil zákonem stanovený limit dvanácti bodů (srov. ustanovení § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu). Správnost a oprávněnost záznamů v bodovém hodnocení řidiče, jakož i stanovení okamžiku, kdy žalobce dosáhl hranice dvanácti bodů, však bylo možné i přes absenci bloků vydaných dne 15. 5. 2008 a 2. 6. 2008 přezkoumat, neboť o přestupcích ze dne 15. 5. 2008 a 2. 6. 2008 bylo pravomocně rozhodnuto a zápis byl proveden na základě oznámení o uložení pokuty.
52. Oznámení o uložení pokuty obsahovala specifikaci skutku, a to tak, že žalobce dne 15. 5. 2008 ve 13:00 hod v obci Sebužín na místní komunikaci jako řidič motorového vozidla tovární značky Fiat Stilo 1.6I-E, registrační značky „X“, nerespektoval dopravní značení, když porušil příkaz dopravní značky B1 (viz oznámení o uložení pokuty ze dne 22. 5. 2008), a žalobce dne 2. 6. 2008 v 17:15 hod v ulici Vaníčková na místní komunikaci jako řidič motorového vozidla tovární značky Fiat Stilo 1.6I-E, registrační značky „X“, nerespektoval dopravní značení, když porušil příkaz dopravní značky B2 (viz oznámení o uložení pokuty ze dne 10. 6. 2008). Dále byla zřejmá i právní kvalifikace, a to porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona o silničním provozu, i sankce. Vzhledem k uvedenému nic nebránilo zdejšímu soudu v tom vyhodnotit obě oznámení o uložení pokuty jako dostatečný podklad pro zápis bodů.
53. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 96/2008, správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (ustanovení § 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu ustanovení § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

54. Námitka žalobce, kterou uplatnil v řízení o záznamu bodů v registru řidičů, se z hlediska svého obsahu týkala identifikace spáchaného přestupku. Pokud jde o identifikaci přestupků ze dne 15. 5. 2008 a 2. 6. 2008, byla věc objasněna, ačkoliv příslušné pokutové bloky, které by identifikaci spáchaných přestupků postavily najisto, nebyly městskému úřadu předloženy. Za podklad způsobilý pro záznam je nutné považovat i oznámení o uložení pokuty, neboť obsahuje popis skutku, jeho právní kvalifikaci a uloženou sankci, čímž je reprodukován obsah nepředložených pokutových bloků. Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře vychází z premisy, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení toliko posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd.
55. Správní orgán je tak bez dalšího oprávněn, resp. povinen vždy provést záznam bodů na základě podkladu, ze kterého se dají zjistit totožné informace jako z pokutového bloku. Nebylo tedy povinností městského úřadu a poté i žalovaného zabývat se námitkou žalobce s ohledem na všechny skutečnosti, které ze spisového materiálu vyplynuly, neboť shodně jako zdejší soud, dospěli k závěru, že pokud jde o přestupky, které měl žalobce spáchat dne 15. 5. 2008 a 2. 6. 2008, záznam bodů byl proveden v souladu se zákonem, jakož i judikaturou Nejvyššího správního soudu.
56. Soud konstatuje, že nepředložení alespoň kopií pokutových bloků ze dne 15. 5. 2008 a 2. 6. 2008 není nepřekonatelnou závadou, neboť podklady, které umožnily identifikaci přestupkového jednání žalobce, podřazení tohoto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů, měl správní orgán I. stupně k dispozici. Pro úplnost soud doplňuje, že rozhodnutí vydaná v blokovém řízení dne 15. 5. 2008 a 2. 6. 2008 jsou pravomocná, a je tedy presumována jejich správnost (za předpokladu, že nejsou nicotná, což mimochodem žalobce ani nenamítal). Tato rozhodnutí nebyla v řízení předložena a přezkoumána, jak vyplývá z rozhodnutí městského úřadu i z rozhodnutí žalovaného. Závěry správního orgánu I. stupně tak mají oporu ve spisovém materiálu, a řízení tak nebylo zatíženo vadou, pro kterou měl žalovaný jeho rozhodnutí zrušit.
57. Je proto možné uzavřít, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobce, která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů. Za této situace tak, jak byla ve správním spise zachycena, je nutné konstatovat, že závěr správních orgánů, že žalobce dosáhl ve smyslu ustanovení § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu limitu dvanácti bodů v rámci bodového hodnocení řidiče, má dostatečnou oporu ve shromážděném spisovém materiálu.
58. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není s ohledem na uplatněné námitky žalobce důvodná, a proto ji ve výroku I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

59. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první ve spojení s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti předchozímu rozsudku v této věci, neboť žalobce neměl ve věci konečný úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. října 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.